శ్రీమతి వాసిరెడ్డి కాశీరత్నం

నాకు వెలుగు వద్దు. నీటి కావాలి నన్ను కోరుకుంటే అందులో అర్థాలు లేవు టా?

కావాలని తీసుకుని కోరుకున్న నగరం. నిరంతరం జనప్రవాహంతో వాహనాలతో, ఫ్యాక్టరీ సైరన్లతో, సినిమా పాటలతో హోరెత్తే నగరం నిశ్శబ్దంగా ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిపోయిన పసిపాపలాగా పత్తిగిలి పడుకుని నిద్రపోతోంది. మళ్ళీ కిరణం పెట్టుకుని తిలువెక్కబోతున్న క్రీస్తులాగా గంభీరంగా, ప్రశాంతంగా వున్నది. రాత్రి.

ఎప్పుడో ఒకసారి అతివేగంగా నిర్మానుష్యంగా వున్న రోడ్డుమీద పోలీసు లారి దూసుకు పోతున్నది.

తమ తమ గృహాలలో నిర్బంధించబడిన ప్రజలందరికీ ఎవాక్యుయేంట్ వినిపిస్తూనే వున్నది.

బయటంతా నీరవం. ఆగదిలో మాత్రం ఒకే ఒక కొవ్వొత్తి దీపం వెలుగుతున్నది. ఎంత చదివినా జీవితానికొక మార్గం దొరకని కర్రవాడి గుండెల్లో మంటలాగా కొవ్వొత్తి వెలుగుతున్నది.

గదిలో చాపమీద ఒక పక్కకు ఒదిగి పడుకున్నది మణమ్మ. అక్కడ నిద్రపోతున్నదో లేక మూసినతలుపుల వైపు చూస్తున్నదో తెలియదు. కుర్చీలో కూర్చున్న జానకిరావు నిశ్శబ్దంగా వెలుగుతూ మూసిన తలుపులమీద పడుతున్న నీడలను చూస్తున్నాడు. పాదం దగ్గరనుండి మోకాలి వరకూ ఆతని కాలికి కట్టు కట్టివున్నది.

ఆతని తలిరింలో రక్తమంతా ఏదో పట్టి పీడిస్తున్నట్లు తెల్లగా పాలిపోయివున్నాడు.

గోడకు ఆనుకుని కూర్చుని మూసిన తలుపులకు అవలవున్న ఏకటినిగురించి ఆలోచిస్తున్నది సుందరమ్మ.

మనం చూస్తున్న ఈ సంఘంలో అసత్యం, సుందరమ్మలూ, జానకమ్మలూ కనిపిస్తూనే వుంటారు. వీళ్ళంతా ప్రవాహంలో కొట్టుకొచ్చే గడ్డిపోచలు. మన ప్రక్కనే మనం నిర్లక్ష్యంగా చూసిన వాగునీరు లాంటి వాళ్ళు. కాని ఈ గడ్డిపోచలే మహోన్నతాలై వాగునీటి విజృంభించి ప్రళయం తెస్తే ఎలా వుంటుంది?

విప్లవాలన్నిటినీ మహానాయకులు నడుపుతారు. కాని వుద్యమాలలోనే వామాలు ప్రజలే ముందుకొచ్చి ప్రాణాలకు తెక్కచెయ్యక నిలుస్తారు. సుందరమ్మా జానకిరావు, రాంబాబూ అలా మహోన్నతులైన వాళ్ళు.

వారం పదిరోజుల క్రిందట పరువుచూస్తూ, కాళీ చెంబూ పట్టుకుని రిక్షా దిగిన సుందరమ్మను చూసి మణమ్మకు మూర్ఛవచ్చినంత పనయింది.

"ఏమిటే అలా చూస్తున్నావు? ఈ పాడు నీడ ఎక్కడనుండి వచ్చింది? మసీ గిసీ అనిరుంపదేం చుతుందని చూస్తున్నావా?"

'దెబ్బతో షాక్‌వదిలి పోయింది మణమ్మకు.

"అబ్బే, లేదత్తా, వస్తున్నావని పుత్తర మైనా రాయలేదేమిటా అని చూస్తున్నాము అవునూ, చిక్కిపోయావేమిటే?"

"పోరినీఅమాయిత్యం కూలిపోనూ. వేచిక్కిపోయానుకే. ఎందుకు చిక్కిపోతానూ? కాస్త మడిగా, శుచిగా వండుకు తింటే ఇంతముద్ద నోట్లోకి పోతుందే తల్లీ"

మణమ్మ బయటికి రాబోతున్న నిట్టూర్పును లోపలే ఆణచుకున్నది. ముందు ఆమె దృష్టి సుందరమ్మ కాళ్ళమీదకు పోయింది అవి ఎప్పటిలాగే నీళ్ళలో నాని వుండ్లు పడివున్నాయి.

"ఆకాళ్ళు ఇప్పుడు కడుగుతానంటుంది కాబోలు. "మణమ్మకు భయం వేసింది. పరువు దగ్గర పనివునికోసం గిన్నెలు వేసివుంచింది. అసలు మామూలుగానే పంచంతా కీళాయవేసి రుద్దితేతప్ప వాడుకోదు. అలాంటిది ఇప్పుడెలా?

మణమ్మ ముందు ఆ గిన్నెలు తీసేద్దామని పరుగు పెట్టింది.

సుందరమ్మ వచ్చినపుడు మణమ్మ ఇంటికి వచ్చినా తెల్లవారేటప్పటికి వీధి వీధంతా తెలిసిపోతుంది. రికిటలోనే లేచి కాలవకు వెళ్ళి మడిగా నీళ్ళు తెచ్చుకోవటం, అలా వస్తూ వస్తూ ఏవో మంత్రాలు చదవటం అందరికీ వినిపిస్తూనే వుంటుంది.

మడిలో వున్నప్పుడు తన చేతులతో గేటు కూడా ముట్టుకోదు. అక్కడే నిలబడి "రాంబాబూ, మణీ, జానకీ" అని గట్టిగా కేకలు పెట్టేది. ప్రొద్దున్నే అలా తడి బట్టలతో చలిలో వణుకుతూ అరుస్తుంటే వినటం అందరికీ అలవాటయింది.

"తెల్లవారిందయ్యా మడి సుందరమ్మకు" అనిపి కేకలకు నిద్రాభంగమై ఆవిడిలో జనమంతా ఎప్పుడో ఒప్పుడు విసుక్కున్నవాళ్ళే.

సుందరమ్మ వచ్చిందంటే మణమ్మకు విసనునుని పొగేడికాదు. పిల్ల తిన్నదికీ పెట్టుకుని స్నానాలూ తంటా అనుకోని కావు. ప్రొద్దంతా ఆవిడ స్నానాలతోనూ, జపాలతోనూ సరిపోయేది. మడిలోవున్నపుడు మనిషి కనిపిస్తేపాలు మళ్ళీ స్నానం చేసేది. అతిచిబ్బట్టలతో ఇల్లంతా తిరుగుతుంటే చిర్రెత్తుకొస్తూ వుండేది.

పిల్లలు విసుక్కునేవాళ్ళు. "ఏవిటమ్మా ఈగోల? లోపా జడికి తేలుపుతున్నది. పట్టి వాచస్తుం తనిల్లే ఎంపిచేయ్"

మణమ్మ మాటలుచెప్పి పిల్లలను సరిపెడేది. సుందరమ్మ చేసే ఆనడాలకి పిల్లలు ఏనైనా ఎదురు మాట్లాడితే "తల్లీ తండ్రీ లేకపోతే పెంచి పెద్దదాన్ని చేశాను. పెళ్ళి చేశాను. ఈరోజుకి నేను చేస్తే పోయాను అంటుంది.

"అవును చేశావు పెళ్ళి. పాలా మళ్ళీ తుస్సావు" తనలోతాను స్వగతం అనుకోదు మణమ్మ. మణమ్మ భర్త సారాయిదుకు మాట వస్తే స్వర్గానికి పోతుంది సుందరమ్మ.

ఒనాలు ఆడీ ఆయిందీ. మణమ్మ ఇద్దరు బిడ్డలూ తీరుగా, పద్ధంగా వున్నవాళ్ళే. పెద్దవాడు జానకిరావు సంఘటితంగా తిరిగినా చదువులో బాగా రాణిస్తున్నాడు. చిన్నవాడు రాంబాబు అమాయకంగా మంకు మారంగా వుంటాడు. చెరువు కొడితే పాలు కారిపోతా యేమోననిపిస్తుంది.

"మణీ రావుడు ఆడపిల్లే అయితే బంగారు బొమ్మలా వుండేది. వీడాబుద్ధి తీరిందీ కాదనుమా .

"ఇంకా వా ప్రాణానికి ఆడపిల్లకూతవా? ఏంపెట్టి పెంచను? వాళ్ళు పోయిన పరువులతో తెచ్చిపోస్తున్నారుదా?"

"చల్లటి పూట అతగాడి మాట ఎంతకులే. నీమనను పరిగా వుంటే అది చాల్లే తల్లీ"

వారాయిదు మాటవస్తే చాలు పాధింపి పెడుతుంది సుందరమ్మ. అందువల్ల సాధ్యమయినంతవరకూ ఆమాట ఛానిచ్చేదికాదు మణమ్మ.

పెళ్ళయిన కొత్తలో వారాయిదు చిన్న వుద్యోగం ఒకటి చేస్తుండేవాడు. అతనికి మొదటిమండి జాబుకాల పిచ్చి ఎక్కువ. ఆమోజులో ఎక్కువ సెలవలుపెట్టే వుద్యోగం కాస్తా పోగొట్టుకున్నాడు. పోనీ వాటకాలలో నైనా సంపాదన అంతంతమాత్రంగానే వుండేది. అంగవస్త్రానికి తక్కువా, గావం వాళ్ళు ఎక్కువా అన్నట్లుండేది సంపాదన.

వాటకాలలో తరచుగా నష్టాపేషం చేసేవాడు వారాయిదు. చూసినవాళ్ళంతా లేచిమగ్గవుందనేవాళ్ళు. కానిదింలాభం? చేతిలో డబ్బు మిసిలేదికాదు. జీవితమంటే రోత పుట్టింది వారాయిదికి. అతను నష్టాలన్నీ కలిసిపోయాడు. ఏమైనా లెక్కల కష్టం తప్పలేదు మణమ్మకు.

• • •

ఆరోజు జానకిరావు ఇంటికి రాలేదు. కుర్రవాళ్ళే కలిసి వీధుల్లో తిరుగుతున్నారు. అసలు వగరిలో కుర్రవాళ్ళంతా కలిసి వీధుల్లోనే వున్నారేమో వాళ్ళ మొహాల్లో వుద్రేకం కనిపిస్తున్నది. వాళ్ళంతా ఏదోపని తలమైన శక్తి ఆవహించినట్లు నడుస్తున్నారు. వాళ్ళ కళ్ళల్లో స్పష్టంగా అసంతృప్తి కనిపిస్తున్నది. పుష్కరకాలమైన ఆగారం శోక గుండెబలమే కాని కండబలం లేని అర్భకులు. వాళ్ళ భవిష్యత్తును గురించి, వాళ్ళ బతకారు కలలగురించి గడ్డిపోచ్చినవారికి పట్టదు కాబోలు. "విస్సి నాబొజ్జకు శ్రీరామ రక్ష" అనుకునేవారికి దేశాన్ని గురించి కుర్రవాళ్ళను గురించి ఆలోచించే తీరికేది?

కుర్రవాళ్ళే వుద్యమాలను ముందుండి నడిపితే ఎంత తీవ్రమవుతుంది, ఎంతవేగమూ వస్తుంది? పూహించను కూడా లేము. అసలు పార్టీవారిని చిత్తు చేయాలన్న పట్టుదలతో ఆ నలభై ఐదునీయిరాదున్న పంతమూ పేచీతనమైన పులుపుకు తరిగిపోయాయి.

సరిగ్గా పదిన్నరలంలో గంటలు తప్పి వాలర్ పైప్పుతో నీళ్ళు నింపేశారు. ఆనక జంతాలు పుర్రుకుని రోడ్డుపాడుగునా అటు ఆపార్టీ ఇటు ఈపార్టీ ఎదురుబదురుగా నిలబడిపోయారు. ఆ గుంపులో జండా పుట్టుకున్న వాళ్ళల్లో జానకిరావు ఒకడు.

వాళ్ళంతా ఎండకు నిండిన గడ్డిపోచల్లా వున్నారు. ఒక్క చిన్న నిప్పురవ్వ పడితే చాలు తగ్గుసుంటుంది.

పోలాలానికి ముందుండి అలజడి,గందరగోళమూ అందరిలోనూ కనిపించింది. పోలాలూ, రాళ్ళూ, కర్రలూ చేతికి చిక్కి దొరికితే అవి అందిపుచ్చుకున్నారు కుర్రవాళ్ళు. తమదుము ఎప్పుడు మీటరి వచ్చింతో రెండు పార్టీలకూ మధ్యగా నిలబడిపోయింది. అంతా క్షణంలో జరిగినట్లనిపించింది.

టియర్‌గ్యాస్ ఎదిలినప్పుడు ఆపెల్స్ మళ్ళీ వెనక్కి తిప్పికొట్టడం కుర్రవాళ్ళకే చెల్లింది. హోటళ్ళనుండీ, అంగళ్ళనుండీ విసురుతున్న పుల్లిపొయలను బంతుల్లా అందుకుని ముక్కు దగ్గర పెట్టుకోవటమూ చిత్రమే.

ఆకస్మాత్తుగాకాల్పులు ప్రారంభమయాయి ఇది అనుకోని ఘట్టం. కుర్రవాళ్ళు చెల్లా చెదరయ్యారు. జానకిరావు, అతని స్నేహితులూ పక్కవీధుల్లోకి చెదిరిపోయి మళ్ళీ రోడ్డుమీదకొచ్చేశారు. ఈసారి వాళ్ళు రోడ్డు మీద పెట్టిన తారుడబ్బాలో దాక్కొన్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో షోడాబుడ్డీలూ, రాళ్ళూ వున్నాయి. వాటిని మిలిటరీ మీదకు విసిరి కొడుతున్నారు.

జానకిరావు పంటనిండా తారు అంటుకున్నది. నల్లగా మాడిన శరీరం, మొహం ఎర్రగా కందిపోయింది. చేతిలో షోడా బుడ్డితో భీకరంగా వున్నాడు. ఒక్కసారి తారుడబ్బాలో తేచి నిలబడి షోడా కాయ విసిరాడు. మళ్ళీ వెనక్కు కుర్రవాళ్ళను కలుసుకోవటానికి పరుగులు తీశాడు.

ఆకస్మాత్తుగా తుపాకి గుండు పరుగెత్తుతున్నప్పుడు ఎడమకాలిగుండా దూసుకు పోయింది. హాహాకారం చేస్తూ కూలిపోయాడు. జానకిరావు. ఆతని ప్రక్కనే వున్న కుర్రవాడు స్పృహతప్పి పోతున్న ఆతన్ని చేతుల్లోకి అందుకున్నాడు.

చుట్టూ దెబ్బలుతగిలిన కుర్రవాళ్ళ ఆర్తనాదాలతో భీభత్సంగావుంది. కొంతమంది పనిపోయారు. కొంతమందికి గాయాలు సుంతో తగిలాయి.

రోడ్డంతా రణరంగంగా మారిపోయింది అంతటా గాజుముక్కలు పరుచుకున్నాయి. వీధి దీపాలన్నీ అడ్డగిలైపోయారు. అక్కడక్కడ రక్తపు మరకలు. ఉందాగుడ్డలు, బూడిద కుప్పలూ, మసీ, రాళ్ళు కుప్పలూ రోడ్డంతా మారణహోమంగా వున్నది. ఆ వాటలో ఎవరు ఏపార్టీవారూ, ఎటువైపు చేలో తెలియకుండా పోయింది.

జానకిరావుకి ఇంకా పూర్తిగా తెలివి రాలేదు. కాలు నొప్పిగా వుందనుకున్నాడు. అది కదిలించబోయాడు. అమితమైన బాధ కలిగింది. కళ్ళుమిప్పి చూశాడు. ఎదురుగా తల్లి, సుందరమ్మా కనిపించారు. చుట్టూ వాతావరణం చూసి పాన్పులల్లో వున్నానను కున్నాడు.

అతని తల్లి మణమ్మ వూరికే నిలబడి చూస్తున్నది. ఆమెకు మాట పెగిలిరావటం లేదు. చెవులు అదురుతున్నాయి. తల్లిని ఆ స్థితిలో చూసి ఆతనికెంతో జాలివేసింది.

మణమ్మ అతని వళ్ళు నిమురుతున్నది. తల్లిచేయి అందుకుందామని కుడిచేయి ఎత్తబోయాడు. ఆచేయి ఎత్తనిస్తలేదు. ఎప్పుడు దెబ్బతగిలిందో ఆతనికి తెలియదు.

అదిచూసి మణమ్మ మళ్ళీ గాభరా పడిపోయింది కుడిచేయి కూడా విరిగిపోయిందా? ఆమె గుండెలు ఆత్రంగా కొట్టుకున్నాయి. చర్మగుండెలు విప్పినూసింది. ఒబ్బపీద వళ్లగా కనిపిలపోయింది. లోటిదెబ్బా, లేక కిందపడిన దెబ్బా? ఆమెకు అర్థంకాలేదు. దెబ్బమీద చేయివేసి నిమురుతుంటే అప్రయత్నంగా రేండు కన్నీటిబొట్లు జారి జానకిరావు మీద పడ్డాయి. ఆ నీళ్ళు వెచ్చగా వున్నాయి. గుండెల్లో బాధంతా ఆ కన్నీళ్ళ రూపంలో కనిపించింది.

జానకిరావు కళ్ళల్లోకి చిన్నన నీళ్ళు వచ్చాయి. ఏదో అపరాధం చేసినట్లు కళ్ళు దించుకున్నాడు.

సుందరమ్మ గారికే వాపోతున్నది.

"తని కూర్చోక ఎందుకురా బయటికి వెళ్ళింది? నీ కాలో చెయ్యో పనికిరాకుండాపోతే మీ అమ్మగతి ఏమిటి? మీ నాయినదాన్ని అలా వుద్ధరించాడు. ఛా నీవు కుంటివాడివై ఇంట్లో కూర్చుంటే ..... అంతా దాని ప్రాణాలు తియ్యండిరా'

అత్తా ....."

మొహం ఎర్రబడిపోయింది మణమ్మకు. జానకిరావు మొహం తెల్లగా పాలిపోయింది.

వాడు అంత బాధపడుతూ కేకబ్బుడు పరిధేవు లేమిటి? నీబుద్ధి పోనిచ్చుకున్నావు కాదు. నేను మళ్ళీ రేపుపొద్దున్నే పనికి పోనా బాబూ'

మణమ్మ గొంతు పెగులుకుని చెప్పింది. ఇంకా సుందరమ్మతో అక్కడవుండటం ఆమె కిష్టంలేదు.

అమ్మా" కొడుకు గొంతు విని పోబోతున్నదల్లా వెనక్కి తిరిగివచ్చి కొడుకు చెంపలు నిమిరింది మణమ్మ.

తమ్ముడేడమ్మా?"

పక్కింట్లో అప్పగించి వచ్చాను." వాడి వెక్కడికీ పోనివ్వద్దమ్మా ఇంట్లోనే వుండమను."

మళ్ళీ తల్లివైపుహం చూడలేక తలతిప్పేసు కున్నాడు జానకిరావు.

తల్లి అలా బరువుగా కదిలిపోతుంటే మన వుగిపోయాడతను.

తండ్రి అమర్తతనలవ తల్లి ఒకటెంత కష్టపెట్టాలంటే పూపా పచ్చి దగ్గర నీ చూస్తూనే వున్నాడు. ఇప్పుడూ తల్లి దగ్గర తనుకుపోవడమే తప్ప తల్లికేమీ సేయం చెయ్యలేదు తండ్రి. నిముషమీద పని ఆదాయమూ, ఇంటి అద్దా కలిపి ఎలాగో తమదు జరిపిస్తున్నది. తాను చదువు పూర్తిచేసి వుద్యోగం సంపాదిస్తానని ఆశపడుతున్నది తల్లి.

జానకిరావు నీరసంగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

నాకాలు పోతుందా ? నేను కుంటివాడవుతానా? ఈ ఆరుచుకంలో అల్లరిలో నాకు సరిగా వైద్యం జరుగుతుందా?!!

తన వూహలను తానే అదుపులో పెట్టుకోవాలనుకున్నాడు జానకిరావు. ఆతనికా తన కాలనుగురించి ఆలోచిస్తున్నాడే కాని ఇంటి దగ్గర ఎంతమోరన్నెత్తన పిత్తు సంతరిచిందో ఆతనికి తెలియదు.

• • •

ఎంత పదిలించుకుందామన్నా పిచ్చిపని అజ్ఞానంలాగా ఇంకా పిట్టు మొలుకుతునే వున్నాయి. సుందరమ్మ పిచ్చిలాగే కాళులు కూరాయకముందే స్నానానికి బయలుదేరింది. కాలువదగ్గరికి వెళ్ళేసరికి ఇంకా బాగా తెల్లవారలేదు. ఆమె మొదట సరిగా గమనించలేదు కాని ఆమెచుట్టూ ఏదో అపాకాలు అటూ, ఇటూ తిరుగాడుతున్నాయి.

వాళ్ళు పోలీసులా? మిలిటరీయా? సుందరమ్మకు భయం వేసింది. ఆమె నీళ్ళలోకి దిగకుండా అలాగే నిలిచిపోయింది. పిల్లే ఆ మసకవెలుగుల్లోనే కళ్ళు తీక్ష్ణంగా చేసుకుని పరీక్షగా చూసింది.

ఇద్దరు మిలిటరివాళ్ళు నడిచి వస్తున్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో ఏమిటి? సుందరమ్మ విస్తుపోయింది. వాళ్ళ చేతుల్లో ఏవో కుర్రవాడు. 10 సంవత్సరాలుంటాయి. ఏంచెయ్యబోతున్నారు?

మిలిటరి జవాన్లిద్దరూ సుందరమ్మనుచూసి ఆగిపోయారు.

హాల్ జావో, హాల్ జావో" వాళ్ళు కేకలు పెట్టారు. వాళ్ళు ఏంచెప్పుతున్నారో, భాష తెలియక పరిస్థితి విషమించి వుండే సుందరమ్మకు ఒక్కముక్కా అర్థంకాలేదు.

అయినా ఆమె వూరుకోలేదు. ఆపిల్లవాడెవరో పరిశీలనగా చూడటానికి ప్రయత్నించింది. ఆ చొక్కా, ఆచొక్కా ఎవరిది? పచ్చగళ్ళ చొక్కా తనకు గుర్తే. నిన్నన్నేనం చేయించి తానే తొడిగింది. అది రాంబాబుది.

ఒక్క క్షణంలో సుందరమ్మ కాళ్ళు గజగజలాడిపోయాయి. వాళ్ళు రాంబాబుని చంపే శారా? మణమ్మ ముద్దుల కొడుకు రాబు. పసివాడు వాడ్నెందుకు చంపుతారు! వాడు ఎవరికేమి అపకారం చేశాడు? వాణ్ణి చంపటానికి ఎవరికైనా చేతు తెలవస్తాయి?

కాని వాడు తప్పకుండా రాంబాబే. మిలిటరి వాళ్ళు చేతుల్లో నేళ్ళాడుతున్నాడు. వాళ్ళు పిల్లవాడి కాళ్ళూ చేతులూ పట్టుకుని కాలవలో విసిరిపారెయ్య బోతున్నారు.

ఏంచెయ్యాలో ఆలోచించకుండానే సివంగి లాగా వాళ్ళమీద పడిపోయింది సుందరమ్మ వాళ్ళమెడ తోసివేశారు. అయినా ఆమె వూరుకోలేదు. పెద్దగా కేకలు పెడుతూ పెనుగులాడింది. అంతబలం ఎక్కడనుండి వచ్చిందో అర్థంగాని ఆమె కిరువురినీ తన్నింది. ఆ పిల్లవాడు కాళ్ళు చేతులు వదిలి కిందపడ్డాడు. ఆ పిల్లవాడు ఏడ్చాడు. ఆ ఏడుపు విని చుట్టుపక్కల వున్నవారు పరుగెత్తుకొచ్చారు. ఆ పిల్లవాడు ఎవరో కాదు. జానకిరావు. తల్లి పిలుపుతో పరుగెత్తుకొచ్చి తల్లి పక్కన నిలబడ్డాడు. తల్లి ఒడిలో వాలిపోయాడు. తల్లి ఒడిలో వాలిపోయి ఏడ్చాడు. ఆ ఏడుపు విని ఇరుగుపొరుగు వారు పరుగెత్తుకొచ్చారు. ఆ పిల్లవాడు ఎవరో కాదు. జానకిరావు. తల్లి పిలుపుతో పరుగెత్తుకొచ్చి తల్లి పక్కన నిలబడ్డ